

ת"פ 40168/08/15 - מדינת ישראל נגד איגור יבדאיב

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 40168-08-15 מדינת ישראל נ' יבדאיב (עציר)
בפני כבוד השופטת דיאנה סלע
המאשימה
נגד
הנאשם
איגור יבדאיב (עצור)

גזר דין

הנאשם, יליד 74', הורשע על פי הודייתו במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום אשר תוקן, בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 402 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין); גניבה - לפי סעיף 383 + 384 לחוק העונשין; ושוד - לפי סעיף 402 (א) לחוק העונשין.

1. תמצית העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן:

א. אישום ראשון

ביום 7/8/15, בשעה 12:00 הלכה מ' א', ילידת 1938 (להלן: המתלוננת מ'), ברחוב הרצל פינת ארלוזורוב בחיפה, כשלצווארה שרשרת זהב 18 קראט, בשווי כ-3,000 ₪ (להלן: השרשרת). הנאשם הבחין במתלוננת והחליט לשדוד ממנה את השרשרת. הוא ניגש אל המתלוננת מאחור, אחז בשרשרת ומשך בה בחוזקה. כתוצאה מכך, נפלה המתלוננת במדרגות של סמטה צדדית שהייתה במקום, השרשרת נותקה מצווארה והנאשם נמלט עמה מהמקום.

כתוצאה מהנפילה, נגרמו למתלוננת שפשופים מרובים עם דימום במרפק יד שמאל, המטומות רבות בישבן שמאל, ירך שמאל ובכתף שמאל, ואודם ניכר עם שפשוף גם בצוואר משמאל.

במעשיו אלה שדד הנאשם את המתלוננת בכך שגנב ממנה את השרשרת, כשבשעת המעשה ביצע מעשה אלימות כלפי גופה של המתלוננת כדי להשיג את השרשרת ולמנוע את ההתנגדות של המתלוננת לגניבה, וכן פצע את המתלוננת.

ב. אישום שני

בתאריך 8/8/15, בשעה 23:30, עמדה ויולה קופי, עובדת זרה מהפיליפינים (להלן: המתלוננת ויולה) בתחנת האוטובוס שבסמוך לבית מספר 15 ברחוב הרצל בחיפה (להלן: התחנה), כשבידה תיק פתוח ובתוכו נרתיק קטן בצבע שחור (להלן: הנרתיק), בו היו דרכוניה של המתלוננת וכ-100 ₪ במזומן.

הנאשם, שהיה אף הוא בתחנה והבחין במתלוננת, חטף את הנרתיק מתוך תיקה של המתלוננת ונמלט מהמקום.

במעשיו כאמור לעיל, גנב הנאשם את הנרתיק של המתלוננת, בכך שנטל ונשא אותו, ללא הסכמתה, במרמה

ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מכוון בשעת הנטילה לשלול את הנרתיק מהמתלוננת שלילת קבע.

ג. אישום שלישי

ביום 9/8/15, בשעה 07:05, הלכה טטיאנה זלוטין (להלן: המתלוננת טטיאנה), ברחוב הרצל בחיפה, בין בית מספר 57 לבית מספר 59, כשלצווארה שרשרת מזהב רוסי בצבעים אדום ולבן, בשווי כ-3,000 ₪ (להלן: השרשרת). הנאשם הבחין במתלוננת והחליט לשדוד ממנה את השרשרת. הוא ניגש אל המתלוננת מאחור, אחז בשרשרת ומשך בה בחוזקה. כתוצאה מכך, חשה המתלוננת תחושת מחנק, השרשרת ניתקה מצווארה והנאשם נמלט עמה מהמקום.

במעשיו כאמור לעיל, שדד הנאשם את המתלוננת בכך שגנב ממנה את השרשרת, כשבשעת המעשה ביצע מעשה אלימות במתלוננת כדי להשיג את השרשרת ולמנוע את ההתנגדות של המתלוננת לגניבה.

ראיות לעונש

2. הרשעות קודמות

לנאשם 14 הרשעות קודמות בעבירות רכוש - לרבות התפרצויות ושב"ר, סמים - לרבות סחר בסמים, עבירות בנשק - לרבות יצור, יבוא ויצוא נשק, איומים, ועוד, בגינם ריצה מספר רב של תקופות מאסר בפועל, כאשר ממאסרו האחרון השתחרר חודשים ספורים לפני ביצוע העבירות נושא תיק זה. כן תלוי ועומד נגדו מיום 11/2/14 מאסר מותנה בן שישה חודשים בגין עבירת גניבה, בת.פ. 189-02-14, שהנו חב הפעלה.

3. עדות המתלוננת מ' א'

המתלוננת העידה כי בעקבות האירוע היא סובלת מכאבי גב באופן קבוע, ואינה יכולה לשבת, או להרים ולהחזיק חפצים כבדים, בעוד שלפני המקרה מצבה הרפואי היה טוב. עוד אמרה כי היא שוכבת באופן קבוע במיטתה, למעט כאשר צריכה ללכת לטיפול או לפיזיותרפיה. כן מסרה כי לאחר המקרה התחילה לפחד ללכת ברחוב, היא בודקת באופן קבוע בעת שהולכת שאיש אינו מתקרב אליה מאחור, ומאז ועד היום היא נוטלת תרופות בשל מצבה הנפשי.

4. ראיות הגנה לעונש

א. ההגנה הגישה פרוטוקול של ועדת השחרורים מיום 16/2/15, לצורך ניכוי שליש ממאסרו. הנאשם מסר כי הוא סיים את התכנית השיקומית, והוא מבקש לתת לו הזדמנות. הועדה ציינה כי הנאשם מרצה מאסר שביעי, אך משהתרשמה כי החליט לשנות דרכיו ולהשתלב בחברה הנורמטיבית, הקדימה את שחרורו בכשישה שבועות, בתנאים שנקבעו.

ב. אישור מטעם עיריית מגדל העמק מיום 20/4/15, לפיו הנאשם הגיע למחלקה לשירותים חברתיים בתאריך 22/2/15, כדי לבצע תכנית שיקומית בקהילה, מפני שהיה צפוי להשתחרר ביום 27/4/15 ונקבעה לו ועדת שחרורים בכלא צלמון. לפיכך, נבנתה לו תכנית שיקומית, ועד ליום כתיבת המכתב עמד בה.

ג. הנאשם המציא אישור ללא תאריך, על כך כי עבד בחברת חטיפי העמק דרך קבלן מיום 10/3/15 כמפעיל קווי יצור אישור על עבודה. הוא היה עובד נמרץ ועשה עבודתו נאמנה.

5. תסקיר שירות המבחן

שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

קצינת המבחן סקרה את נסיבותיו האישיות של הנאשם, בן 42, גרוש ואב לילד בן 15, אשר עלה מאזרבייג'ן עם משפחתו בשנת 92'. הנאשם התמכר לסמים בגיל 14, עקב אירוע משברי אותו עבר עוד במדינת מוצאו. הוא שירת שירות צבאי חלקי, במהלכו ריצה מאסרים בכלא צבאי, ועבר חוויות משבריות נוספות. כן סקרה את חיי המשפחה שלו, ואין מקום לפרט את הדברים.

הנאשם קיבל אחריות על המעשים המיוחסים לו, תוך תחושת חרטה בגינם, כמו גם גילויי אמפתיה ראשוניים כלפי הקורבנות. במסגרת חקירתו במשטרה, נפגש עם מ' א' והתנצל בפניה. לדבריו, בכה והתבייש להסתכל בפניה. הוא ציין שהיה רוצה לקיים מפגש דומה עם שתי המתלוננות הנוספות, ולהביע את צערן על התנהגותו.

קצינת המבחן התרשמה כי לנאשם נזקקות טיפולית העולה ממקרה זה, סביב נטייתו החוזרת להסתבכות בפלילים. עם זאת, יכולתו להיעזר בגורמי הטיפול, ולגלות מחויבות לתכנית התערבות אינטנסיבית כנדרש - לשם עריכת שינוי בדפוסי התנהגותו הפסולים - מוגבלת, בין השאר עקב קשיי אמון, ערכים עברייניים, רצידביזם, קושי להגמל לאורך זמן, ורמת סיכון גבוהה להישנות עבירות דומות בעתיד. זאת, משלא היה במאסרים קודמים כדי להרתיעו.

משכך, נמנעה מהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, אך ציינה כי אם יוטל עליו מאסר, רצוי כי צרכיו הטיפוליים ייבדקו.

טיעוני הצדדים

6. הגנה מן הצדק

א. למען הבהירות יאמר כבר עתה כי הסנגור ביקש לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם, בין השאר מטעמי הגנה מן הצדק.

הסנגור ציטט בהרחבה את אמרותיו של החוקר אשר מזרחי (להלן: מזרחי) במהלך חקירת הנאשם. לטענתו, החוקר ניצל את מצוקתו של הנאשם, המכור לסמים מסוכנים, והנזקקות שלו להליך טיפולי, הבטיח שיסייע לו באופן אישי מכוח שיש לו, שכנע את הנאשם להודות במיוחס לו על מנת להגיע להליך גמילה, ואף אמר לו מה העונש הצפוי לו אם לא יכנס לגמילה. נטען כי האווירה הנינוחה ששררה בחדר החקירה אינה גורעת מהבטחותיו של החוקר, וכי הנאשם ראה בהן הבטחות, והתייחס אליהן גם בחקירתו השלישית כאשר נחקר על ידי חוקר אחר.

(1) הסנגור הפנה לדבריו של החוקר אשר מזרחי עת חקר את הנאשם ביום 9/8/15.

"שמח שהיית נקי תקופה ואתה תמשיך להיות נקי אינשאללה... ואינשאללה שהשופט יראה את זה, יראה לשלוח אותך לגמילה או לכל דבר אחר במסגרת המעצר אתה מבין..." (עמ' 6 לתמליל החקירה (להלן: התמליל)).

"במקום שתתחיל את הגמילה מהר, אתה תהיה בחקירה של מספר ימים, שאתה תבין שהשופט יראה שאדון איגור שומע? ... היה לי שני שודדים לפני איזה חודשיים שומע? אהה... קיבלו גמילה מתקשרים אליו מהגמילה מה זה מודים לי אתה מבין? הבנת?" (עמ' 9 לתמליל).

"...אני רושם את זה בצורה מסודרת מילה במילה שהשופט יתרשם שומע? שאיגור זקוק לטיפול. אתה מבין? הבנת? זה כל הכיף שלי, תאמין לי שאיגור לך מספר טלפון תתקשר אליי תגיד לי אשר זהו... גמרתי עם כל הזבל הזה... וגם השופט יתרשם מזה אחרת, כשהבן מספר על המצוקות שלו". (עמ' 14 לתמליל).

החוקר: אינשאללה... בשתי התיקים האלה אנחנו נזרז לך את זה... יזרז לך את העניין הזה, זה יזרז לך את זה אינשאללה, אני מקווה שבית המשפט ישמע את זה, אני ארשום את זה עוד מעט... ואז השופט יסתכל על זה אחרת, פותח את העיניים אומר הופה איגור צריך טיפול... שיכנס לכלא לשנתיים... זה לא יפתור את העניין". (עמ' 21-22 לתמליל).

"תלך בסוף החודש לאשפוזית, אינשאללה" (עמ' 24 לתמליל).

"אתה תנקה את עצמך ואתה תצא אדם חדש, אתה עוד שנה, שנה וחצי תגיד, תתקשר אליי... שאני עומד מעט בא לבקר אותך ומודה לך, אתה מבין?" (עמ' 25 לתמליל).

"הנה אני יוצא לפנסיה, אתה בעזרת השם תגמור את האשפוזית אם בית המשפט יאשר לך את זה, ויאשר לך את זה... ואינשאללה בכוח שיש לי עוד לפני הפנסיה אני אשתדל לתרום את חלקי בעניין הזה. לא מבטיח חלילה אבל אני אשתדל לעשות את כל המאמץ כי גם בתורה שלנו, כתוב בתורה... הצלת נפש אחת, הצלת עולם ומלואו... הבנת? ואתה עולם ומלואו". (עמ' 26 לתמליל).

"אני אראה לך חקירה שלי של שודד לפני שבועיים, שומע? שלוש שבועות הוא התקשר אליי מהכלא הוא התקשר אליי, אשר תודה, תודה הצלת אותי... התקשר אליי מהכלא סידרו לו גמילה וסידרו לו הכל..." (עמ' 36 לתמליל).

(2) כן הביא את דברי החוקר מזרחי בחקירה מיום 10/8/15.

"אפשר לעשות את זה כההליך מהיר, גמילה והכל..." (עמ' 14 לתמליל).

לשאלת הנאשם בדבר העונש לו הוא צפוי, עונה החוקר "להערכתך, קודם כל הנושא של השיקום שלך... הנושא של השיקום הוא הכי חשוב מכולם". (עמ' 21 לתמליל).

כאשר הנאשם הביע ספק בכך, מאחר ושהה בקהילה טיפולית בעבר, משיב החוקר: "...תמיד יש פעם שלישית... אני אציין את זה בצורה מסודרת, בצורה יפה. אתה מבין? כי אתה נראה אדם חולה." (עמ' 31 לתמליל).

"החוקר: ...אתה שואל אותי כגבר מה אני אקבל? שאני אומר לך בין שנתיים לארבע... כל החלום שתלך לשיקום, לגמילה... בגלל זה אני רושם את זה בצורה יפה ומסודרת, אתה מבין?..."

הנאשם: הם לא תמיד מקבלים.

החוקר: מקבלים, אל תדאג, אני בכוח שלי לפני הפנסיה אני אשתדל להעביר את המסר בצורה כזאת אתה מבין? אני אשתדל

להעביר את המסר בצורה כזאת שאתה אדון איגור אתה תצא
מפה חדש ומחודש. אני לא אומר לך את זה סתם. תאמין לי, אני
מדבר איתך..." (עמ' 28 לתמליל).

"שיקום עכשיו זה לא כלא, שיקום אמיתי ושיקום הפעם זה שיקום אחרון..." (עמ' 29 לתמליל).

"אתה מתחנן לשיקום, לגמילה לאחר ששתי הגמילות הקודמות שלך נכשלו... תמיד יש פעם
שלישית... יש לי מילה, אני אחרי 37 וחצי שנה במשטרה אתה מבין? ...אז יש לי קצת מילה,
אתה מבין?..." (עמ' 31 לתמליל).

הסנגור טען כי נוכח אמירותיו של החוקר, הנאשם פיתח הסתמכות וציפייה סבירה כי אכן יופנה על ידי בית
המשפט להליך גמילה לו הוא מייחל, או שיוטל עליו מאסר הנע בין שנתיים לארבע שנים, כפי שהבטיח לו
החוקר.

(3) לעניין זה, הפנה לדבריו של הנאשם בחקירתו מיום 11/8/15, בפני החוקר סלים והבי (להלן: והבי):

"אתה יודע, נתן לי (החוקר אשר מזרחי) הבטחה אתמול... אמר לי איגור אם אתה מודה בשני
התיקים האלה אני מבטיח לך שאני נלחם עלייך בבית המשפט שתקבל גמילה... אמר לי אם
אתה מודה לי בהם, אני מבטיח לך אני בבית המשפט נלחם עלייך שתקבל מאסר עד כמה
שמינימאלי ותלך לגמילה. עכשיו, אני לא יודע אם זה נכון או לא נכון. אני לא חושב שזה בכוחו
של כל אחד. הוא גם נציג משטרה..."

(4) בנוסף, טען הסנגור כי תחילת הודייתו של הנאשם היא ביום 10/8/15. בהמשך, ביום 11/8/15, המשיך
לפרט, למסור פרטים ואף שחזר את מעשיו.

לפיכך טען גם כי ניתן להתרשם שעקב הסתמכותו על הבטחות אלה, שינה הנאשם את מצבו לרעה בעצם
הודייתו במקרים נשוא כתב האישום.

ב. ב"כ המאשימה דחה את טענותיו של הסנגור בדבר ההגנה מן הצדק העומדת לנאשם במסגרת הטיעון
לעונש, והדברים יפורטו במסגרת הטיעון לעונש של המאשימה.

7. טיעוני המאשימה

המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונש מאסר ממושך, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננות.

א. לאחר שסקר את פרטי העבירות וחומרתן, עתר ב"כ המאשימה למתחמים נפרדים ביחס לכל אחד משלושת
האישומים בהם הורשע הנאשם, בהיותם נפרדים בזמן ובמקום, ומגבשים עבירות שונות כלפי שלוש נפגעות
עבירה שונות. עוד עתר להטלת עונש ברף הבינוני-עליון בתוך המתחמים, תוך צבירת העונשים בגין שלושת פרטי
האישום, וצבירת המאסר המותנה, חב ההפעלה. ביחס לפרט האישום הראשון - עתר למאסר בפועל בטווח בין
3 ל-6 שנות מאסר, ביחס לאישום השני - לענישה הנעה בין מאסר מותנה ל-6 חודשי מאסר, וביחס לאישום
השלישי - למאסר בפועל בטווח בין 20 ל-40 חודשי מאסר.

כן עתר להטלת מאסרים מותנים שיתייחסו לעבירות רכוש, ובפרט לעבירת שוד על כל נגזרותיה, קנס ופיצוי
לנפגעות העבירה.

ב. לשיטתו של ב"כ המאשימה, התמכרותו של הנאשם לסמים, ובפרט להרואין, הנה נסיבה לחומרא, מפני שהשימוש וההחזקה בסמים מסוכנים מהווים לכשעצמם עבירות חמורות, ועבירות הרכוש נועדו לממן.

ג. ב"כ המאשימה הפנה לתסקיר, וטען כי הוא מלמד שנעשו ניסיונות רבים לשקם את הנאשם ולתמוך בגמילתו מסמים, הן בין כותלי בית הסוהר וגם מחוץ להם, במסגרת צו מבחן, במסגרת שחרור מוקדם וכיוצא באלה. על אף האמור ולמרות מודעותו של הנאשם לנזקים של התמכרותו על סביבתו, חזר לסורו, ואין מנוס מהשתתפות ענישה מרתיעה.

ד. טענת ההגנה מן הצדק

1) כאמור, ביקש ב"כ המאשימה לדחות את טענת ההגנה מן הצדק שהעלה סנגורו של הנאשם, לפיה הבטיח לו החוקר אשר מזרחי, אשר חקר אותו בתחילה, כי יפעיל את כל כובד משקלו כדי לשחררו ממעצר, ולהפנותו להליכי גמילה, זאת על אף שהנאשם לא טען טענת זוטא בגינה. לשיטתו של ב"כ המאשימה, אין פסול באמירות החוקר אליהן הפנה הסנגור, ויש לייחס להן משקל מועט לכל היותר. לטענתו, מדובר בניסיון להסיט את תשומת הלב מהעיקר לטפל, בטענה כי חלק מתפקידם של חוקרי המשטרה הוא לדובב נחקרים, לנסות ולרכוש את אמונם ולהתחבב עליהם, ואין מדובר בהטעיה או הבטחת שווא, שכן שירות בתי הסוהר מנתב אסירים מכורים לגמילה וטיפול. עוד טען כי בעת ביצוע המעשה לא הובטח לנאשם דבר, ויש לאזן בין עוצמת הפגיעה בזכויותיו של נחקר לבין עיוות הדין שיגרם מזיכוי נאשם שאכן עבר את העבירות.

2) עוד טען כי האווירה ששררה בחדר החקירות לא הייתה אווירה רשמית, הנאשם ומזרחי אף שוחחו על עניינים אישיים, ויש להבין את הדברים שנאמרו בהקשר זה. החוקר אף ציין בפני הנאשם כי אמרתיו כפופות לאישור בית המשפט, וניתן להבין כי דברי החוקר הם דעתו האישית ולא הבטחה רשמית. ראייה לכך היא שהנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו רק בחקירתו השלישית, בפני חוקר אחר - והבי. משציין הנאשם בפניו כי מזרחי הבטיח לו יום קודם לכן שינסה לעזור לו להגמל, וכי יקבל מאסר מינימאלי, הודיע לו והבי כי אינו מכיר את התיק, אינו מבטיח לו דבר, וביקש ממנו לספר את שאירע, השיב לו והבי: **"אני לא אומר שום דבר שאני לא יכול לאשר, אני לא מבטיח שום דבר... אני לא משקר. לא יעזור בית דין. ואני לא מבטיח שום דבר כי אני לא יכול, אתה יודע, יש שופט... אני כזה קטן במערכת..."** (ראו תמליל החקירה, דקה 57:48).

על אף האמור, גולל הנאשם את פרטיהם של שלושת המקרים מיוזמתו, כאשר בחקירותיו הקודמות לכל היותר קשר עצמו לזמן ולמקום.

3) בנוסף, הנאשם לא תלה את הודייתו בתקווה עונשית כלשהיא, אמר כי הוא מבין שמעשיו חמורים, שהוא צריך עזרה ושיקום בשל היותו מכור לסמים, ומוכן לקבל כל עונש. בנוסף, הבהיר הנאשם כי הוא מבין היטב שלחוקר אשר מזרחי אין סמכות להבטיח את עונשו בסוף ההליך.

4) ב"כ המאשימה אף ציטט בטיעונו את אמרתיו של הנאשם בחקירתו השלישית, מיום 11/8/15, אשר תומללו במסגרת הליך המעצר על ידי כב' הש' ליפשיץ, ובין השאר אמר: **"אני מוכן לקבל את העונש במלואו, מה שיתנו לי, מכל הלב אני אשתדל להשתקם בבית סוהר, להתנקות מסמים בבית סוהר, בכדי לצאת לחיים חדשים בחוץ אחרי המעצר"**. (תמליל החקירה, דקה 13:20).

בנוסף, סבר ב"כ המאשימה כי יש ליתן משקל להיותו של הנאשם מיוצג במהלך חקירתו, לעובדה כי הנאשם היה "מנוסה", וכי לו רצה לשמוע על העונש הצפוי לו, יכול היה להיוועץ בעורך דינו.

עם זאת, הסכים כי ישנם דברים שנאמרו על ידי החוקר ביחס לעונש, שלא היו צריכים להישמע, אך טען כי המשקל שיש לתת לכך הוא מועט.

ה. לפיכך, עתר בא כוח המאשימה להשתת עונשים ברף הבינוני-עליון במתחם המבוקש על ידו, כאמור, תוך צבירת העונשים וצבירת עונש המאסר המותנה. כן להטיל מאסרים מותנים שיתייחסו לעבירות רכוש ובפרט לעבירת שוד על כל נגזרותיה, קנס ופיצוי לנפגעות העבירה.

8. טיעוני ההגנה

הסנגור ביקש שלא למצות את הדין עם הנאשם, וסבר כי יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם, לאור פוטנציאל שיקומי ולאור טענה של הגנה מן הצדק.

א. הסנגור ביקש לבחון את מכלול העבירות שיוחסו לנאשם כאירוע אחד, היות ששלושת האירועים התרחשו ברציפות, יום אחרי יום, ויש קשר ברור בין המקרים - מצב "קריז" בו היה הנאשם.

נטען כי העבירות המיוחסות לנאשם אינן ברף הגבוה במדרג עבירות השוד, בשים לב להיקף המצומצם של הרכוש שנגנב על ידי הנאשם, והעובדה שלעבירות שביצע לא נלוותה אלימות או אכזריות של ממש מצדו. לטענת הסנגור, החבלות שנגמרו למתלוננת באישום הראשון לא נגרמו כתוצאה מאלימות ישירה של הנאשם כלפיה, אלא כתוצאה מנפילה בעקבות אובדן שיווי משקל בעקבות מעשיו. הסנגור אף ביקש לתת משקל לכך שלא נגרם נזק ניכר לגוף או לרכוש כתוצאה ממעשיו של הנאשם, וכי לא קדם תכנון מיוחד למעשים, שכן ביצע אותם באופן ספונטני בשל התמכרותו לסמים.

ב. הסנגור טען כי יש לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם לאור קיומו של פוטנציאל שיקום ממשי. בעניין זה, הפנה לתסקיר שירות המבחן, המפרט את נסיבותיו האישיות של הנאשם, שנעצר ביום 9/8/15. הנאשם, יתום מאב מאז ינקותו, עבר משברים קשים בחייו, התרועע עם קבוצות שוליות, נחשף לשימוש בסמים. עבר מספר טיפולי גמילה, ושהה בקהילות טיפוליות. מעצרו הנוכחי קוטע הליך טיפול מצליח, שזכה להכרה בוועדת השחרורים.

נאמר כי במשך חצי שנה מסר הנאשם בדיקות סמים שנמצאו נקיות, השתתף בסדנת הכנה לגמילה, הצליח לשמור על יציבות התנהגותית ולשתף פעולה עם גורמי הטיפול השונים. מהתסקיר עולה כי במהלך מעצרו שימש הנאשם כתומך ומסייע לעצורים אחרים ולבעלי קשיים נפשיים, ואחראי בתא שלו.

שירות המבחן אף התרשם מהחרטה הכנה שהביע הנאשם ומנטילת האחריות על מעשיו.

כל אלה מצביעים לטענת הסנגור על סיכויי הטובים של הנאשם להצליח בהליך שיקומי, ומקימים עילה לחריגה ממתחם העונש ההולם.

ג. עוד ביקש לחרוג לקולא באופן משמעותי ממתחם העונש ההולם מטעמי צדק, כמפורט לעיל.

לטענתו, עקב הסתמכותו של הנאשם על הבטחותיו של מזרחי, שינה את מצבו לרעה בעצם הודייתו במקרים נשוא כתב האישום, ואין ספק שהוא היה רשאי לפתח ציפייה סבירה שהחוקר הבכיר לא יבטיח לו דברים חסרי משמעות.

נוכח פגמים אלה בחקירתו של הנאשם, ביקש הסנגור כי בית המשפט יחרוג ממתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם.

ד. הסנגור התייחס לעדותה של המתלוננת, וציין כי כבר בשלב החקירה, כאשר הופגשה עמו, התנצל בפניה הנאשם. במעמד זה לא היה מלווה בעורך דין, וההתנצלות לא הייתה מבוימת.

דברי הנאשם

9.

"אני רוצה להגיד שני דברים.... קודם כל, אני הודיתי ואני מצטער על מה שעשיתי, על כל שלושת האירועים, ובכלל על זה שחזרתי לסמים אחרי תקופה באמת ארוכה בה הייתי נקי. אלה שלושה חודשים של שימוש. המשכתי בניקיון, גם בחוץ, עבדתי. חזרתי אחרי חודשיים וחצי. אם באותו יום היו רואים אותי, באיזה מצב הביאו אותי, כשנעצרתי, אני לא יודע אם בכלל היו יכולים לחקור אותי, כי אני בכלל לא הייתי שפוי בגלל כל החומרים שהכנסתי באותו גוף. רק בגלל המקרה שעשיתי ב-7/8/15 כלפי אישה מבוגרת, היה לי מאוד קשה לקבל את זה, שקניתי את כל הסמים, אני יכול לפרש את כל הסוגים של הסמים שהכנסתי לגוף באותו יום, אפילו שבערב לקחו אותי לבית החולים, הרופאה שבדקה אותי אמרה "אני לא יודעת איך נשארת חי עם כל הסמים שהכנסת לגוף".

... למרות שאני לא יודע אם יש לי זכות להגיד את זה, הודיתי ב-10/8/15 ועליתי איתם ושחזרתי את המקרה. מהשחזור לקחו אותי לדירה של החברה שלי. משם גם לקחו ציוד שלי, הביאה לי 100 ₪ כדי לקנות סיגריות, ואשר מזרחי אמר לי "יכול להיות שלא אהיה מחר", כי הבת שלו צריכה ללדת. למחרת, באמת אשר מזרחי לא היה. גם כשדיברתי עם אשר מזרחי, הוא אמר לי "אם אתה רוצה להתנקות וכמו שהבטחתי לך וכמו שאמרתי לך, המפתח להצלחה זה כנות, פתיחות ונכונות. אתה לא יכול להמשיך לשקר ולהסתיר דברים ולהתנקות מסמים, אלא אם כן תעשה מה שאתה צריך ואני אעשה את מה שאני צריך, וכמו שהבטחתי לך, תקבל את שלך". אני לא במאסר הראשון שלי, ידעתי שאין להם שום הוכחות, אבל הייתי חייב לעשות את זה בשביל להתנקות ולקבל את מה שהבטיחו לי. כשהחוקר שאל אותי אם אני מוכן שגב' מ' א' תבוא, כי היא גם ביקשה לראות אותי, אני אמרתי שזו תהיה זכות גדולה בשבילי לבקש ממנה סליחה עם כל הבושה שיש לי, אפילו עכשיו הרגשתי שרציתי שהיא תישאר עד הסוף כדי לבקש סליחה.

אני היום בטוח שאני לא אחזור לחיים הקודמים שחייתי. מה שאני עברתי במאסר... יש אנשים שהתחילו להשתמש וחזרו, והמשיכו להשתמש, ובסוף ניצחו. כשהביאו אותי לקישון, שאלה אותי הרופאה אם אני רוצה לשתות אדולן, אמרתי שלא, שאני רוצה להתנקות." (עמ' 26, ש' 25 - עמ' 27, ש' 15 לפרוט').

דין

10.

בבואו של בית המשפט לגזור את הדין, עליו לאזן בין שיקולי ענישה שונים, אשר משקלם היחסי אינו קבוע ומשתנה מעניין לעניין, לפי סוג העבירה, חומרתה, נתוני הנאשם ונסיבותיו. יש ליתן ביטוי למטרות השונות של הענישה, אשר חלקן נועדו להגשמת הצדק "ללא שאיפות תכליתיות - מעשיות", כגון גמול, וחלקן תועלתניות, מניעה, הרתעה, שיקום וחינוך. (ראו לעניין זה גם ע"פ 4890 מ"י נ' פלוני, פ"ד נו(1), 594, מפי כב' הש' (כתוארה דאז) ביניש; וע"פ 344/81 מ"י נ' סגל, פ"ד לה (4), 313, מפי כב' הנשיא שמגר).

העיקרון המנחה בגזירת עונשו של נאשם הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. השיקולים לבחינת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה הם הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר בית המשפט רשאי לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת העונש ההולם.

הפסיקה פירשה את עקרון ההלימה, כיחס הולם בין חומרת מעשיה העבירה ואשם הנאשם לבין חומרת העונש שיושט עליו - כמבטא את "עקרון הגמול". ראו לענין זה דברי כב' הש' רובינשטיין בע"פ 1523/10 **פלונית נ' מ"י** (18/4/12).

11. אין צורך להכביר מילים אודות חומרת מעשיו של הנאשם, אשר פעל בצורה מתוכננת ומחושבת ושדד בשתי הזדמנויות שונות שתי מתלוננות שנראו לו טרף קל, נשים שענדו שרשרות זהב, וניקרו בדרכו לרוע מזלן, בעודן הולכות לתומן לבדן ברחוב. כך גם גנב את רכושה של עובדת הזרה, שעמדה להוותה לידו בערב בתחנת האוטובוס.

התופעה של פגיעה בחלשים, קשישים, נשים, ילדים, כדי לשדוד ולגנוב את רכושם, הפכה תופעה נפוצה להחריד, ומהתנהלותו של הנאשם ניתן להתרשם כי פעל בצורה שיטתית יום אחר יום, להשיג את מטרותיו הנלוות, ללא רחם. בעודו משחר לטרף, בחר בכוונת מכוון בנשים בעמדת חולשה, אם בשל גילן, אם בשל השעה המאוחרת, ואם בשל העובדה שהיו לבדן, מתוך הנחה כי בנתונים אלה, חוסר האונים של כל אחת מהן, ביחד עם גורם ההפתעה, יקלו על ביצוע העבירה.

לא זו אף זו, בשני מעשי השוד שביצע, תקף את קורבנותיו מאחור, כשהוא מושך את השרשרת מעל צווארן ללא רחם, תוך התעלמות מהתוצאות הקשות העלולות לקרות עקב משיכה זו.

א. לאחר שהבחין הנאשם במתלוננת מ', אשה זקנה בת 77, אשר הלכה ברחוב עונדת שרשרת זהב, והחליט לשדוד ממנה את השרשרת, אחז בשרשרת מאחוריה ומשך בה בחוזקה. מ' נפלה במדרגות של סמטה צדדית שהייתה במקום, ורק אז נותקה השרשרת מצווארה, והנאשם נמלט עמה מהמקום. כתוצאה מהנפילה, נגרמו למתלוננת שפשופים מרובים עם דימום במרפק יד שמאל, המטומות רבות בישבן שמאל, ירך שמאל ובכתף שמאל, ואודם ניכר עם שפשוף גס בצוואר שמאל. כאמור, המתלוננת העידה כי בעקבות האירוע היא סובלת מכאבי גב באופן קבוע המצריכים ממנה שכיבה ממושכת במיטתה, ואינה יכולה לשבת, או להרים ולהחזיק חפצים כבדים. בנוסף, העידה על הנזק הנפשי שנגרם לה, המצריך ממנה ליטול תרופות, כי לאחר המקרה התחילה לפחד ללכת ברחוב, וכי היא בודקת באופן קבוע בעת שהולכת שאיש אינו מתקרב אליה מאחור.

ב. אשר למתלוננת טטיאנה, בה הבחין ברחוב בשעת בוקר מוקדמת, ועל צווארה שרשרת זהב, ניגש גם אליה מאחור, אחז בשרשרת ומשך בה בחוזקה. כתוצאה מכך, חשה טטיאנה תחושת מחנק, השרשרת ניתקה מצווארה, והנאשם נמלט עמה מהמקום. במעשיו כאמור לעיל, שדד הנאשם את המתלוננת בכך שגנב ממנה את השרשרת, כשבשעת המעשה ביצע מעשה אלימות במתלוננת כדי להשיג את השרשרת ולמנוע את ההתנגדות של המתלוננת לגניבה.

ג. לאחר שהבחין הנאשם במתלוננת הפיליפינית ויולה, סמוך לחצות, בתחנת האוטובוס, כשבידה נרתיק ובו דרכוניה וכ-100 ₪ במזומן, חטף את הנרתיק מתוך תיקה ונמלט מהמקום, כשבתוכו כספה המועט ודרכוניה.

12. לא תמיד מתחיל השוד באלימות קשה, אך לעתים הוא מסתבך, ומסתיים בפציעה קשה לעתים ואף במוות. (השוו תפ"ח (חי') 4173/05 מ"י נ' מולוטקוב (3/12/07), מפי כב' הש' שטמר; ע"פ 517/08, 573 בינייב נ' מ"י (20/6/09), מפי כב' הש' לוי), שם נגמרה חטיפת תיק בחדר מדרגות בנפילתה של קשישה, ובמותה כתוצאה מכך).

בית המשפט העליון עמד על החובה האזרחית להגן על אזרחים מפני פשיעה, ולהקפיד על זכות היסוד של הנפגעים לשלמות גופם ורכושם בצד זכויות היסוד של נאשמים וההתחשבות בהם.

"חברה שבה תחושת הביטחון האישי של בניה ובנותיה, ובמיוחד החלשים שבהם, כגון קשישים, מעורערת - זקוקה לשיקום ולחיזוק, כדי שתחושה ראויה תשוב על כנה. זו תפיסת החוק והסדר, lawandorder, שתושבי המדינה מצפים לה ומייחלים כי רשויות הממשל יתנו לה מענה ופתרונות. בית המשפט הוא אחת הכתובות ההכרחיות לציפייה זו. אין בידו ארנק של תקציבים לחיזוק הביטחון האישי, אך יש בידו חרב שבמקרים המתאימים עליו להניפה, היא חרב הענישה. הענישה הספציפית היא כמובן אינדיבידואלית, בכל מקרה לגופו ולנסיבותיו; לא אחת הנאשמים באים עצמם מרקע קשה המצדיק התחשבות; אך המחוקק והפסיקה רואים לנגד עיניהם גם את הקרבנות, קרבנות בפועל וקרבנות פוטנציאליים, את היחיד שאיתרע מזלו להיות קרבן, ואת כלל החברה החוששת כי ירבו קרבנות". (ע"פ 2163/05 דג'מיל אלייב נ' מ"י (12/12/05), מפי כב' הש' רובינשטיין; ראו גם ע"פ 1257/09 פלוני נ' מ"י (4/6/09), מפי כב' הש' לוי).

אין צורך בדמיון רב כדי לשוות בנפשנו את האימה שאחזה בכל אחת מהמתלוננות, עת ניצבו לבדן, חסרות אונים, כשהותקפו מאחור, חשו את השרשרת מתהדקת סביב צווארן, ואין מושיע. מ' נפלה לאחור על המדרגות, טטיאנה הרגישה מחנק, והנאשם, פגע רע, גוזל אותן בפרהסיה, ותולש מעל גופן תכשיט, אשר עשוי, מעבר לשוויו הכספי, לאצור בתוכו זכרונות וערך רגשי, בעודו מסכן את ביטחונן ושלמות גופן, מעבר לפגיעה בקניינן. מ' אמרה לנאשם במפורש כי השרשרת אותה תלש מצווארה ניתנה לה על ידי בעלה, שאינו עוד בין החיים. עוד אין קושי להבין את הטראומה והפגיעות שנגרמו למתלוננת מ' בת ה-78 כיום, לרבות תחושת חוסר הביטחון המלווה אותה מאז, המונעת ממנה להסתובב לבדה כרצונה בכל שעה משעות היום ברחובות העיר בכלל ובסביבת ביתה שלה בפרט.

עוד אין קושי להבין את הטראומה והפגיעות שנגרמו למתלוננות, לרבות תחושת חוסר הביטחון המלווה אותן מאז, והדברים מקבלים משנה תוקף לנוכח גילה המבוגר של מ'. יפים לענין זה דברי כב' הש' עמית בע"פ 1864/11 דוידוב נ' מ"י (7/11/12): "נסיון החיים מלמד כי איכות חייהם של קשישים אחרי מעשי שוד או גניבה אינה כתמול שלשום".

מדובר בבירונות חמורה המצדיקה ענישה מחמירה. אשר לגישה המחמירה שיש לנקוט בענישה כלפי מבצעי שוד, נאמר:

"ככלל עבירות שוד דין מאסר בפועל, והטעמים לכך ברורים - הצורך בהרתעה ובגמול, וגם בהרחקת

העברין מן החברה לתקופה מתאימה; ויש מהן הנענשות בשנות מאסר ארוכות, וכך ראוי...". (ע"פ 3219/09 **פיראס חביבי נ' מ"י** (7/7/09), מפי כב' הש' רובינשטיין).

כך נקבע גם לגבי מעשי שוד שבוצעו ללא שימוש בנשק:

"העבירה בה הורשע המשיב חמורה היא גם בנסיבות בהן לא נעשה שימוש בנשק. היא מבטאת אי קבלה של תפישות היסוד של החברה באשר לכבוד שיש לנהוג בגופו של אדם ובזכותו על רכושו. היא מבטאת תפישת שלפיה כוח הזרוע הוא שמכתיב את ההתנהלות וגורמת לכך שהציבור מתנהל בתחושה של חוסר ביטחון אישי, בידיעה כי פורענות עשויה להתרגש עליו גם בהלכו לתומו ברחוב, מידו של מי אשר מבקש לעשות רווח קל. אותם אזרחים תמימים זכאים ללכת ברחוב מוגנים מפני תוקף ואורב שאינו רואה לנגד עיניו אלא את עניינו שלו. בגזירת הדין בעבירה מסוג זה ראוי כי בית המשפט ייתן את הדעת, לצד נסיבותיו האישיות של הנידון והאפשרות לשקמו, גם לצורך לשלוח מסר ברור לפיו מי שנכון לבצע מעשים מעין אלה צפוי לעונש משמעותי שיבטא גם את פגיעתו הרעה בחברה, לצד שיקולי הענישה האחרים". (ע"פ 4177/06 **מ"י נ' מיישריף אבו הויד** (21/6/06), מפי כב' הש' ארבל).

לעבירות השוד מצטרפת גם עבירת הגניבה שביצע הנאשם נגד ויולה הפיליפינית, בשעת לילה, עת נזקקה לתחבורה ציבורית, במטרה להשיג כסף קל.

13. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע עבירות השוד והגניבה הם שלומו, ביטחונו, בריאותו, שלמות גופו וקניינו של הציבור בכלל ושל המתלוננות בפרט, ערכים להם הוקנה מעמד מיוחד בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו. לכך מתלוות גם הפגיעה הגופנית והנפשית הקשה שנגרמה למ' ואף למתלוננות האחרות, הפגיעה בתחושת הבטחון שלהן, ובתחושת העצמאות של מ', אשר מטבע הדברים היתה ברידה גם עובד למעשהו הנפשע של הנאשם.

בנסיבות העניין, בשל חומרת מעשיו של הנאשם, מן הראוי לגזור עליו עונש מאסר ארוך ומשמעותי.

14. מתחם הענישה

א. באי כוח הצדדים הביאו בפני בית המשפט פסיקה ענפה בעבירות דומות ובה קשת רחבה של עונשים, זה בכה וזה בכה. ב"כ המאשימה הפנה לפסקי דין בהם נגזרו בגין עבירות שוד של קשישים (כולל קשישות), עונשי מאסר בפועל בטווח של בין 27 חודשים ל-6 שנות מאסר בפועל.

סנגורו של הנאשם, אשר ביקש לאבחן את פסקי הדין של התביעה, הפנה לפסקי דין רבים בהם נגזרו על נאשמים בעבירת שוד עונשים בטווח של בין 12 חודשי מאסר בפועל ל-30 חודשי מאסר בפועל.

העונש הקבוע בצידה של עבירת שוד בנסיבות מחמירות הנו 20 שנות מאסר, העונש הקבוע בצידה של עבירת עמוד 11

שוד "סתם" הוא 14 שנות מאסר, והעונש הקבוע בצידה של עבירת הגניבה הוא 3 שנות מאסר.

במאמר מוסגר יאמר כי הנאשם עצמו אמר לחוקר מזרחי, "גם אם אני לא יודה אני יקבל שבע או שמונה שנים, אבל לא עשיתי". (הודעה מיום 9/8/15). בחקירה שנערכה למחרת, אמר הנאשם למזרחי כי סביר להניח שהוא יקבל שש-שבע שנים, והסביר "כשבן אדם חוטף תיק, אם זה בלי חבלות, זה חטיפה. אם יש חבלה הכי קטנה, זה כבר שוד. אז מה נשאר? אתה יודע, יש הבדל בין חטיפה עד שלוש שנים לבין שוד עד שבע שנים". (שם, עמ' 35).

ב. מקובלת עלי העמדה לפיה מגלם כל אחד מפרטי האישום אירוע נפרד, וכי ממדובר בשלושה אירועים שונים. עצם העובדה שהנאשם מתפרנס מעבירות רכוש, כאשר הרכוש שהושג בעבירה נמכר ותמורתו משמשת לרכישת סמים, או כי ביצע את העבירות דן נגד כל אחת מהמתלוננות במסגרת "קריז" אחד או יותר, אינה יכולה להיחשב תכנית עבריינית אחת. לכן, יעמוד כל מתחם בפני עצמו. (ראו ע"פ 6007/13 אבו שהאב נ' מ"י (20/1/15); א"פ 4910/13 ג'אבר נ' מ"י (29/10/14), שניהם מפי כב' הש' דנציגר; ע"פ 2420/15 אבטליין נ' מ"י (29/11/15), מפי כב' הש' ג'ובראן, והאזכורים שם).

ג. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים - על אף שלטעמי הרף העליון של מתחם העונש ההולם, שעה שעסקין בשוד ישישים, גבוה מהמתחם הנטען על ידי ב"כ המאשימה - יועמד מתחם העונש ההולם על הטווח הנטען בטיעוני המאשימה; דהיינו, ביחס לפרט האישום הראשון, מאסר בפועל בטווח בין 3 ל-6 שנות מאסר, ביחס לאישום השני - טווח שבין מאסר מותנה ל-6 חודשי מאסר, וביחס לאישום השלישי - מאסר בפועל בטווח בין 20 ל-40 חודשי מאסר.

15. יחד עם זאת, הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ובית המשפט ישקול גם שיקולים הנוגעים לנסיבותיו האישיות של הנאשם, גילו, עברו, לקיחת אחריות על ידו, חרטתו, שיתוף הפעולה שלו עם רשויות אכיפת החוק, מאמציו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה, חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, וכן השפעת הענישה עליו ועל משפחתו, שיקומו. (ראו ע"פ 10444/06 עייני נ' מ"י (25/4/07), מפי כב' הש' ארבל; וכן ע"פ 4980/01 הנ"ל; וכן סעיף 40-יא לחוק העונשין).

א. לקולא אני רואה לקחת בחשבון את נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם כפי שפורטו בהרחבה מפי סגורו ובתסקיר שירות המבחן. בקליפת אגוז יאמר כי עסקין בנאשם בן 42, המכור לסמים קשים מזה קרוב לשלושים שנה. בעברו נסיונות רבים לגמילה, אשר לא צלחו, בניגוד לנטען על ידי הנאשם, משחזר הנאשם למעגל הסמים והעבריינות.

ב. כן יובאו לזכותו הודייתו בכתב האישום המתוקן, חרטתו, והאחריות המלאה שנטל למעשיו, לרבות בקשת הסליחה מהמתלוננת מ'.

ג. ואולם, כזכור אין זו עבירת הרכוש הראשונה שעבר הנאשם, ובעברו קופת שרצים ועבר פלילי מכביד. עסקין

באדם בן 42, המכור לסמים קשים מזה מגיל צעיר, אשר אינו מסוגל להשתקם, על אף ניסיונותיו להיגמל, ועל אף ההזדמנויות שניתנו לו בעבר. הנאשם ביצע את העבירות דנן חודשים ספורים לאחר ששוחרר על ידי ועדת השחרורים, ולא זו בלבד שלא ניצל את ההזדמנות שהונחה לפתחו מספר חודשים לפני ביצוע העבירות דנן - והרס במו ידיו את הסיכוי שניתן לו לשיקום וליציאה ממעגל הפשיעה והעבריינות - אלא שהעבירות שביצע מהוות "עליית מדרגה" מבחינת חומרתן. מדובר בנאשם רצידיביסט, אשר לא הפנים את מהות מעשיו החמורים בעבר, ולא בכדי התרשמה קצינת המבחן כי רמת הסיכון להשנות עבירות אלה גבוהה, ולא ניתן ליתן המלצה טיפולית בעניינו.

ד. איני רואה לקבל את טענתו של הנאשם כי הוא זכאי להקלה בגין טענה של הגנה מן הצדק. אכן, החוקר מזרחי לא היה רשאי להבטיח לנאשם דבר במסגרת החקירה, אם שחרור ממעצר, ואם הערכה לענין העונש שיקבל, ובהיותו מודע לכך, אף ציין בפניו במפורש כי הוא ישתדל לעזור לו, כי הוא יפעיל את השפעתו כדי שהנאשם יוכל לצאת לגמילה, וכי עונשו לא יהיה גבוה מהנטען, וכך הלאה, אך גם הדגיש בפניו כי הדבר אינו נתון בידיו. לא למותר לציין כי מזרחי הדגיש בפניו, בין השאר, בחקירתו, כי יש לו זכות לשמור על שתיקה, הוא אינו מתכוון לפגוע בזכותו (של הנאשם) לשמור על זכות השתיקה, והוסיף **"אתה לא צריך לרצות אותי"**. (עמ' 26 לתמליל).

כך או כך, מקריאת תמליל החקירה, עולה כי בין הנאשם לבין מזרחי התקיימה שיחה עניינית בדבר רמת הענישה הנוהגת בעבירות בהן נחשד, כאשר הנאשם עצמו גילה בקיאות רבה בעונשים הנפסקים בגין. ועוד, ניכר כי הנאשם הודה בחקירה זו אך ורק בעבירת השוד של טטיאנה, וגם זאת רק מפני שנראה במצלמות בורח מהמקום, כפי שאמר במפורש בהודעתו מיום 10/8/15. טענתו המאוחרת כי הושפע מדבריו של מזרחי היא מוקשה, משאמר למזרחי מפורשות **"אני מודה בזה כי יש שם מצלמה במדרגות מול מלון חיפה, לכן רואים אותי בורח, בדבר שעשיתי אני מספר דבר שלא עשיתי אני לא אגיש שעשיתי, אני פתוח לגמרי"**. (הודעה מיום 10/8/15, עמ' 4). על אף דבריו אלה, למחרת סיפר דברים נוספים לוהבי, אותם הכחיש לפני כן בפני מזרחי.

כאמור, רק למחרת, כאשר נחקר על ידי החוקר והבי, אשר אמר לו במפורש - לאחר שהנאשם סיפר לו כי מזרחי הבטיח לו הבטחות - כי אינו מכיר את התיק ואינו מבטיח לו דבר, בחר הנאשם לעבות את הודייתו, אף גם זאת תוך מזעור הדברים, באמרו כי אף אחת מהנשדדות לא נפלה.

לכן, איני רואה לקבל טענה לפיה הדברים שאמר מזרחי לנאשם פגעו ביכולתו לשמור על זכות השתיקה שלו, פיתוהו או השיאו אותו להודות בעבירה שביצע.

על אף כל האמור לעיל, יינתן משקל מסוים לדברים שנאמרו על ידי מזרחי, משלא היה מקום לכך.

ה. לא בכדי התרשם שירות המבחן כי קיים סיכון להישנותה של התנהגות דומה מצד הנאשם, וכן סיכוי נמוך כי קיומו של קשר טיפולי עם שירות המבחן יצמצם סיכון זה. יחד עם זאת, הנאשם הביע בפני קצינת המבחן נזקקות טיפולית, ואף ביקש לשלבו בתכנית גמילה במסגרת הכלא.

ו. בנסיבות הענין, אני רואה ליתן משקל משמעותי לשיקול הגמול והמניעה, לאחר שהתרשמתי כי הנאשם מסוכן לציבור, ואין מנוס מהרחקתו מהחברה ומשליחתו למאסר בפועל לתקופה ממושכת. יחד עם זאת יומלץ על שילובו בהליך גמילה בין כתלי הכלא, אם ימצא כי הוא מתאים לכך. יפים לענייננו זה דברי כב' הש' ג'ובראן

ברע"פ 647/09 אלמהדואי נ' מ"י (1/2/09):

"אמנם, ייתכן כי עובדת היותו של המבקש מכור לסמים היא שמניעה אותו לביצוע העבירות, ובעטייה אין בעונשים שריצה ובעונשים המתונים כדי להרתיעו, אולם אין בכך כדי להקל בעונשו; הדבר אף מלמד על מסוכנותו היתרה של המבקש, אשר על מנת להשיג מנת סם, אין הוא מהסס לפגוע באחרים ולשלוח יד בממונם, זאת מבלי לשקול את השלכות מעשיו. משכך, מתחייב עונש מאסר ממשי, אשר למצער ירחיק את המבקש מהחברה לתקופת מה. יתר על כן, במהלך ריצוי עונשו יכול המבקש להשתלב בתכנית גמילה ושיקום בכלא, שם סיכויי להצליח ולהתמיד בתכנית כזו גדולים באופן משמעותי מסיכויי מחוצה לו".

16. לאור כל המקובץ, לאחר ששקלתי את כל השיקולים לחומרא ולקולא, אני רואה לגזור על הנאשם, בגין שלושה פרטי האישום דלעיל, עונשים כדלקמן:

א. מאסר בפועל למשך 68 חודשים, בניכוי תקופת מעצרו בתיק זה.

אני רואה להפעיל את המאסר המותנה בן ששת החודשים שנגזר בת.פ. 189-02-14, הנ"ל. מתוך תקופה זו ירצה הנאשם חודשיים בחופף וארבעה חודשים במצטבר למאסר שהוטל עליו בתיק זה.

בסך הכל ירצה הנאשם שש שנות מאסר, בניכוי תקופת מעצרו, מיום 9/8/15.

ב. מאסר על תנאי למשך 18 חודשים, שהנאשם לא ישא בו זולת אם יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו עבירה בה הורשע או כל עבירת רכוש או אלימות שהיא פשע, או עבירת סמים שאינה לשימוש עצמי או החזקת כלים, ויורשע בה בתוך תקופת התנאי או לאחריה.

17. **א.** אני מחייבת את הנאשם לפצות את המתלוננת מ' בסך 30,000 ₪.

ב. אני מחייבת את הנאשם לפצות את המתלוננת טטיאנה בסך 12,000 ₪.

ג. אני מחייבת את הנאשם לפצות את המתלוננת ויולה בסך 3,000 ₪.

ד. הפיצוי שנפסק לכל אחת מהמתלוננות ישולם ב-45 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1/6/16, ובכל אחד לחודש שלאחריו. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, יעמוד הסכום שיוותר כולו לפרעון מידי, וישא הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד ליום התשלום המלא בפועל.

מובהר בזה כי אין בכך משום קביעה לענין נזקיהן של המתלוננות, והסכום שנקבע נועד לפיצוי ראשוני בלבד. כל הכספים יופקדו בקופת בית המשפט, ונאסר על הנאשם לפנות אל מי מהמתלוננות, ישירות או בעקיפין.

18. שב"ס מתבקש לשקול אם ניתן לשלב את הנאשם בהליך גמילה מסמים, לאחר בדיקת נתוניו, לאור בקשתו והמלצתה של קצינת המבחן.

9371

54678313

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ו, 17 אפריל 2016.